

บทปริทัศน์หนังสือ

(Book Review)

Louder and Faster : Pain, Joy, and the Body Politic in Asian American Taiko

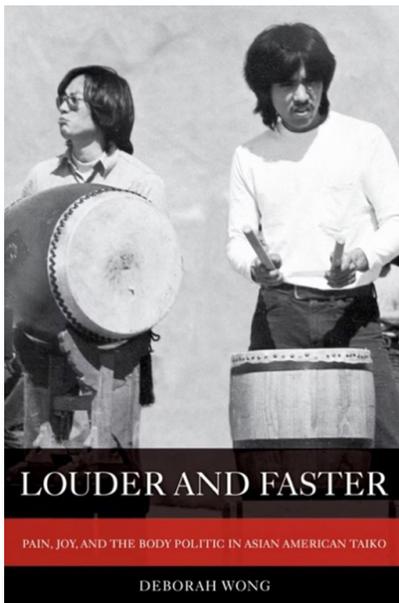
Reference:

Wong, Deborah. (2019). *Louder and Faster: Pain, Joy, and the Body Politic in Asian American Taiko*. California: University of California Press. 273 pages.

โดย

เพชรงาม บุญยะเวศ

คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

หนังสือเล่มนี้เป็นผลงานของเดบอราห์ หว่อง (Deborah Wong) นักมานุษยวัฒนธรรมที่เชี่ยวชาญด้านดนตรีของประเทศไทยและกลุ่มคนอเมริกันเชื้อสายเอเชียหรือเอเชียนอเมริกัน (Asian American) ภายในหนังสือเล่มเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางดนตรีที่เรียกว่า “ไทโกะ” (Taiko) เป็นคำในภาษาญี่ปุ่น มีความหมายครอบคลุมถึงเครื่องดนตรีประเภทกลองในวัฒนธรรมดังกล่าว กลองไทโกะเป็น

กลองญี่ปุ่นรูปทรงคล้ายถัง มักทำจากวัสดุประเภทไม้ มีหนังสัตว์ซึ่งไว้ทั้งสองด้าน และยึดด้วยเชือกหรือหมุด การแสดงกลองดังกล่าวเป็นหมู่คณะมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า คูมิไดโกะ (Kumi-daiko) โดยมากการตีกลองไทโกะจะถูกนำมาใช้เพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลฤดูร้อนหรือเล่นเพื่อความบันเทิง แต่ในหนังสือเล่มนี้การตีกลองไทโกะถูกนำมาเป็นภาพแทนของการแสดงออกเชิงอัตลักษณ์ของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชีย จังหวะที่เร่งเร็วและเสียงอันทรงพลังสะท้อนไปในอากาศได้กลายเป็นเสียงที่แสดงออกถึงความไม่สยบยอมต่อการถูกกดขี่ทางอัตลักษณ์ของผู้อพยพย้ายถิ่นเชื้อสายญี่ปุ่นรุ่นที่สามหรือซานเซอิ (Sansei) Louder and Faster เริ่มต้นจากความสงสัยใคร่รู้ต่อวัฒนธรรมการเล่นกลองไทโกะของชาวเอเชียอเมริกันของห้วง หนังสือเล่มนี้เกิดจากการสะท้อนประสบการณ์เล่นไทโกะนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1991 ของ ห่วงในฐานะสมาชิกของวงซาโตริไดโกะ (Satori Daiko) วิธีการนำเสนอของผู้เขียนในหนังสือเล่มนี้มีลักษณะเป็นงานเขียนเชิงชาติพันธุ์นิพนธ์ (Ethnography) ที่มุ่งไปที่การบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยละเอียดเพื่อนำมาประกอบสร้างการวิเคราะห์ตีความโดยผู้เขียน

บทแรกเป็นการแนะนำให้อ่านได้ก้าวเข้ามาสู่โลกของไทโกะในหลายมุมมอง ไม่ใช่แค่เพียงการรับรู้เสียงสั้นสะท้อนแต่ยังหมายรวมไปถึงพิจารณาปัจจัยแวดล้อมอย่างละเอียดถี่ถ้วน เริ่มตั้งแต่การฟังเสียงและการสังเกตปรากฏการณ์ในฐานะคนนอก ไปจนถึงการเข้ามาสัมผัสพื้นฐานคนใน หากมองแค่ผิวเผินไทโกะคือ “เสียงรบกวน” เนื่องจากกลองไทโกะมีเสียงที่ดังมากเสียจนผู้ได้ยินเสียงใกล้ๆ อาจเกิดอาการหูอื้อไปชั่วขณะ แม้ภาพแทนของผู้เล่นไทโกะเองก็ยิ่งสัมพันธ์กับความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิง แต่ในมุมมองผู้เขียนความดังของเสียงกลองไทโกะสามารถทำให้ผู้ที่ได้ยินมีความสุขอย่างล้นเหลือและเจ็บปวดไปพร้อมกัน ผู้เขียนได้อ้างถึงทฤษฎีดนตรีของแคโรไลน์ โพลค์ โอเมียร์รา (Caroline Polk O’Meara) เกี่ยวกับทฤษฎีทางเสียงว่าด้วยเสียงมีสถานะสองสถานะ เสียงนั้นอยู่ที่ทั้งภายในและภายนอก

ระบบความรู้ทางดนตรี ผู้เขียนได้บอกเล่าประสบการณ์การตีกลองไทโกะใน
 แม่มูมของระบบดนตรี เช่นเดียวกับเครื่องดนตรีประเภทตีอื่นๆ การเล่นไทโกะ
 มีช่วงย่านความดังที่ของมนุษย์รับรู้ได้ยาก ทำให้เกิดปรากฏการณ์การคาบเกี่ยว
 กันระหว่างความเป็นเสียงดนตรีและเสียงรบกวน ทว่าประเด็นหลักที่ผู้เขียน
 ต้องการนำเสนอในบทนี้ไม่ใช่ทฤษฎีทางดนตรีของเครื่องดนตรีประเภทตีแต่
 เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เกิดขึ้นผ่านเสียงที่เกิดขึ้นภายนอกระบบความ
 รู้ทางดนตรี ผู้ปริทัศน์มองว่าอำนาจที่กระทำต่อเสียงในบริบทนี้คือความพยายาม
 แย่งชิงพื้นที่ในการให้ความหมายของเสียงไทโกะระหว่าง “การทำให้เป็น
 เสียงรบกวน” และ “การทำให้เป็นพื้นที่ทางเสียง” ที่แสดงออกถึงอัตลักษณ์
 เฉพาะกลุ่ม

ผู้ที่ได้ฟังเสียงไทโกะบางคนมีความรู้สึกว่าจะเสียงดังที่เกิดขึ้นนั้น
 “รบกวน” วิถีชีวิตดั้งเดิมของตนเอง ในขณะที่ผู้ปริทัศน์กลับรู้สึกถูกปลุกเร้า
 ผ่านเสียงที่ดังก้องและความรู้สึกว่าตนเองควบคุมความดังและเบาไม่ได้ เมื่อ
 รับชมการตีกลองไทโกะเราจะไม่สามารถทราบได้ว่าบทเพลงที่ตนเองได้ฟัง
 นั้นจะถูกผู้เล่นตีความออกมาอย่างไรแม้จะเป็นบทเพลงเดียวกัน การขยับร่างกาย
 ที่แตกต่างกันก็สามารถสร้างรายละเอียดเสียงที่แตกต่างกัน ผู้ปริทัศน์เห็นว่
 ความไม่แน่นอนนี้ส่งผลให้ให้เกิดความรู้สึกจดจ่ออยู่กับการแสดงตลอดเวลา
 ผู้เขียนเสนอว่าแม้แต่เสียงที่เกิดขึ้นจากกลองไทโกะก็มีความเป็นการเมืองใน
 ตัวมันเอง ประสบการณ์ในการชมการตีกลองไทโกะกระตุ้นความสัมพันธ์ระหว่าง
 เสียง ร่างกาย และสิ่งแวดล้อม ไทโกะจึงไม่ใช่เพียงแค่การตีกลองให้เกิดเสียง
 ดังเท่านั้น ผู้เล่นจำเป็นต้องผ่านฝึกฝนร่างกายอย่างล้าลึกเพื่อควบคุมจังหวะ
 การแกว่งแขน การจัดระเบียบร่างกาย การแบกรับความเจ็บปวดทางร่างกาย
 ผ่านการฝึกซ้อม อาทิจากการกล้ำเนื้อตึง แผลพุพอง องค์กรประกอบเหล่านี้จะ
 ถูกผู้เขียนอธิบายในบทต่อๆ ไป เพื่อฉายภาพภูมิทัศน์ทางสังคมที่ซับซ้อน
 ของชาวเอเชียอเมริกัน

ในบทที่ 2 จะเป็นการกล่าวถึงวัตถุที่เข้ามามีส่วนประกอบต่อการตีกลองไทโกะ ไม่ว่าจะเป็นไม้ตีกลองที่เรียกว่า “บาจิ” (Baji) อุปกรณ์ที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการเล่นไทโกะ เครื่องแต่งกายที่เป็นตัวแทนของอัตลักษณ์ส่วนบุคคลและเป็นเครื่องหมายที่แสดงออกถึงความสามัคคีของกลุ่ม รวมไปถึงส่วนประกอบที่เป็นหัวใจหลักของการตีกลองไทโกะอย่างขาตั้งกลอง ในบทนี้ ผู้ปริทัศน์ได้เห็นถึงบทบาทของวัตถุที่มีอิทธิพลต่อผู้เล่น เหตุการณ์สำคัญในบทนี้คือข้อพิพาทเกี่ยวกับรูปแบบของขาตั้งกลองที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1999 กลุ่มผู้เล่นกลองไทโกะมีอาชีพจากประเทศญี่ปุ่นที่มีชื่อว่าเอโดะสุเคโรคุไทโกะ (Oedo Sukeroku Daiko) ได้เข้าร่วมประชุมในงานประชุมไทโกะที่จัดขึ้นในทวีปอเมริกาเหนือ เอโดะสุเคโรคุไทโกะ ได้เรียกร้องค่าลิขสิทธิ์เรื่องขาตั้งกลองจากกลุ่มไทโกะในทวีปอเมริกาเหนือเนื่องจากขาตั้งกลองไม่ใช่วัฒนธรรมดั้งเดิมที่มาจากประเทศญี่ปุ่นแต่เป็นวัฒนธรรมใหม่ที่พวกเขาสร้างขึ้นให้มีเอกลักษณ์เฉพาะ พวกเขาอ้างสิทธิ์ถึงสมบัติทางปัญญาของขาตั้งกลองไทโกะแบบเอียง สุดท้ายแล้วกลุ่มผู้เล่นในทวีปอเมริกาเหนือซึ่งวงซาโตริไดโกะ (Satori Daiko) ที่ผู้เขียนสังกัดอยู่จำเป็นต้องเปลี่ยนมาใช้ขาตั้งกลองแบบตั้งตรงแทนแบบเอียงที่เคยใช้ฝึกซ้อมอยู่ก่อนหน้านี้ ในภายหลังวงซาโตริไดโกะ (Satori Daiko) ได้หันกลับมาใช้ขาตั้งกลองแบบเอียงเช่นเดิม ถึงแม้ว่าขาตั้งกลองแบบตรงจะช่วยให้การซ้อมนั้นเป็นไปได้ง่ายกว่า ตรงจุดนี้เอง ผู้ปริทัศน์เห็นว่าวัฒนธรรมอย่างไทโกะในดินแดนต้นกำเนิดและวัฒนธรรมไทโกะแบบผลัดถิ่น มีการประกอบสร้างขึ้นอย่างเข้มแข็ง ในขณะเดียวกัน วัฒนธรรมไทโกะผลัดถิ่นก็ถูกจับจ้องจากสายตาของผู้เล่นชาวญี่ปุ่นในแง่มุมมองของ “ความดั้งเดิมที่อื่น” (Authentic elsewhere) ผู้เขียนสอดแทรกความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งของที่กระทำต่อผู้เล่นไทโกะ นอกจากไทโกะเป็นวัฒนธรรมทางวัตถุ (Material culture) ที่ผู้เล่นนำมาใช้แสดงออกอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมรูปแบบกลุ่ม ระหว่างการฝึกซ้อมในทีมจะมีการหยิบยืมอุปกรณ์ระหว่างผู้เล่นด้วยกันเองบ่อยครั้งทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างคนในทีมแน่นแฟ้นขึ้น

เมื่อก้าวเข้ามาสู่บทที่ 3 ถึงบทที่ 5 จะเป็นการบอกเล่ามิติทางสังคม และประวัติศาสตร์บาดแผลเกี่ยวกับการตีกลองไทโกะ ประเพณีที่เกิดขึ้นในสังคมชาวเอเชียอเมริกันหลังยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 เส้นแบ่งระหว่างวิถีใหม่ของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียและการหวงคิดถึงอัตลักษณ์ดั้งเดิมในฐานะชาวญี่ปุ่น อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นทั้งในฐานะผู้แสดงและผู้รับชม ดังที่ผู้ปริทัศน์กล่าวข้างต้นว่าการตีกลองไทโกะเป็นประเพณีพลัดถิ่น แม้ว่ากลองไทโกะจะสามารถเล่นได้ตลอดทั้งปี แต่ในประเทศญี่ปุ่นการตีกลองไทโกะนั้นมักถูกนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ของการเฉลิมฉลองเทศกาลฤดูร้อนที่เรียกว่าเทศกาลโอบง (Obon) เทศกาลฤดูร้อนปรากฏครั้งแรกในบันทึกประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 15 และแพร่หลายและเป็นที่นิยมในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 17 หรือยุคโทคุงาวะ ก่อนเกิดการอพยพย้ายถิ่นชาวญี่ปุ่นรุ่นแรกได้ใช้การเต้นบงโอดริ (Bon Odori) ในฐานะเครื่องมือของการประกอบสร้างในศาสนาพุทธและความเชื่อในนิยายที่เกี่ยวข้อง การนำพาการเต้นบงโอดริ (Bon Odori) และการตีกลองไทโกะ (Taiko) เข้ามาสู่ทวีปอเมริกาเหนือผ่านทางแรงงานชาวญี่ปุ่นที่ย้ายออกมานอกประเทศเพื่อแสวงหาโอกาส เนื่องจากในขณะนั้นอุตสาหกรรมหลักของประเทศญี่ปุ่นยังคงผูกติดกับการทำเกษตร รัฐบาลญี่ปุ่นในขณะนั้นจึงสนับสนุนการย้ายประเทศเพื่อลดปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรอาหาร ทว่าในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดการโจมตีเพิร์ลฮาร์เบอร์ (Pearl Harbor) โดยประเทศญี่ปุ่น รัฐบาลสหรัฐอเมริกาในสมัยนั้นมีความกังวลเกี่ยวกับความมั่นคง ประเพณีบงโอดริกลายเป็นที่น่าหวาดหวั่นของชาวอเมริกันผิวขาวเพราะเป็นอัตลักษณ์ที่แสดงออกถึงความเป็นชาวญี่ปุ่น เกิดความต่อต้านผู้อพยพที่มีเชื้อสายญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศฝ่ายศัตรู เกิดมาตรการควบคุมในหลายรูปแบบเพื่อป้องกันการปรากฏตัวของชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นในที่สาธารณะ คนญี่ปุ่นซึ่งอพยพย้ายถิ่นและผู้ที่มีเชื้อสายเอเชียถูกรัฐบาลสหรัฐอเมริกาบังคับให้ย้ายเข้าไปอาศัยในค่ายกักกันเพื่อเหตุผลด้านความมั่นคง การเต้นบงโอดริของผู้อพยพรุ่นแรกจึงถูกจำกัดไว้เฉพาะบริเวณค่ายกักกันท่ามกลางความตึงเครียดที่เกิดขึ้นในค่ายกักกันบงโอดริเป็นหนทางในการ

สร้างชุมชนและอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมขึ้นใหม่เพื่อแสดงออกถึงอัตลักษณ์ที่แตกต่างแต่ไม่เป็นภัยคุกคาม รวมไปถึงการเชื่อมรอยแยกระหว่างช่วงอายุระหว่างชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นทั้งรุ่นแรก (Issei) และรุ่นที่สอง (Nisei)

เหตุการณ์สำคัญในบทที่สี่คือเทศกาลจาริกเพื่อไปเคารพอดีตค้ายกกันของชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่นที่เมืองแมนซานาร์ (Manzanar) ในรัฐแคลิฟอร์เนีย (California) ควบคู่ไปกับงานแข่งเรือมังกรที่เมืองลาคลิน (Laughlin) ในรัฐเนวาดา (Nevada) ของวงซาโตริไดโกะ (Satori Daiko) ที่ผู้เขียนสังกัดอยู่ในบริบทหนึ่งการเล่นไทโกะถูกนำมาใช้เพื่อรำลึกถึงบาดแผลทางประวัติศาสตร์ชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียจะมารวมตัวกันเพื่อแบ่งปันความรู้สึกที่เหมือนกัน เช่น ความเศร้า ความโกรธ ความเจ็บปวด จากเหตุการณ์ที่ชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียถูกรัฐบาลสหรัฐอเมริกาจับไปขังไว้ในค่ายกักกัน ซึ่งหลายครั้งงานถูกจัดขึ้นโดยผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในค่ายกักกันมาก่อน

บ่อยครั้งที่ไทโกะหรือการเต้นบงโอดริ (Bon Odori) ถูกนำมาเป็นสินค้าทางวัฒนธรรมโดยคนผิวขาวที่มีจุดหมายเพียงแค่ความสนุกหรือความพยายามในการนำเสนอความแตกต่างหลากหลายเพียงแค่นี้ก็แปลกนอกแต่ไม่ได้เข้าใจถึงแก่นแท้ของวัฒนธรรม ซึ่งผู้เขียนมองว่าการแสดงกลองไทโกะ (Taiko) ของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียเป็นไปเพื่อถ่ายโอนอัตลักษณ์ของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียมายังแผ่นดินใหม่และขับเคลื่อนการสร้างประสบการณ์ร่วมในชุมชน สิ่งเหล่านี้ได้เชื่อมโยงมาสู่ในแง่ของเรื่องผัสสากรรม (Affect) ในบทที่ 4 ผู้เขียนได้บอกเล่าถึงความพลัดพลอนในขณะที่ตนเองซ้อมกลองไทโกะกับสมาชิกคนอื่นๆ ในวง เพียงแค่การเคลื่อนไหวหรือจังหวะที่สอดประสานกันอย่างสวยงามก็เป็นหนึ่งในความสุขของผู้เล่น และพวกเขาได้รับประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นมากขึ้นไปอีกผ่านความรู้สึกที่พุ่งพล่านเมื่อเกิดการโต้ตอบระหว่างผู้ชมและผู้แสดง ผู้เล่นบางคนถึงกับร้องไห้ออกมาในจังหวะอันน่ายินดีนี้ สำหรับชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียบางคน ไทโกะจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการใช้เป็นพื้นที่แบ่งปันความทรงจำระหว่างกลุ่ม อาจกล่าวได้ว่าปรากฏการณ์ที่เกิด

ขึ้นเป็นผลมาจากการเมืองอัตลักษณ์ (Identity Politics) เนื่องจากวัฒนธรรมไทโกะถูกนำมาใช้เพื่อสร้างการยอมรับในสิทธิและความเท่าเทียมในสังคมของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชีย

บทที่ 5 และบทที่ 6 ได้นำเสนอประเด็นเรื่องพื้นที่ทางการเมืองของผู้เล่นไทโกะในการแสดงไทโกะที่ยึดโยงกับเชื้อชาติหรือเพศสภาพ ความแตกต่างเหล่านี้นำมาซึ่งปัญหาที่ชาวเอเชียอเมริกันต้องเผชิญ ประเด็นแรกคือผู้เขียนนำเสนอคือความตึงเครียดในความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่นไทโกะด้วยกันเองในการแสดงไทโกะบทบาทของการเล่นกลองใหญ่หรือโอไทโกะ (Otaiko) ซึ่งทำหน้าที่ให้จังหวะกับผู้เล่นคนอื่น ๆ ยังคงผูกติดกับความเป็นชาย ในขณะที่ผู้เล่นที่เป็นผู้หญิงจะถูกจัดวางไว้ในบทบาทของผู้เล่นสนับสนุน แนวคิดชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) ที่ส่งผ่านวัฒนธรรมดนตรีก่อให้เกิดปัญหาที่ยังคงต้องได้รับการแก้ไข ประเด็นต่อมาคือความตึงเครียดในความสัมพันธ์ระหว่างผู้เล่นไทโกะกับชาวตะวันตก ความขัดแย้งนี้เกิดขึ้นมาจากการแปรรูปวัฒนธรรมเป็นสินค้าวัฒนธรรมสมัยนิยม (Pop culture) ในสหรัฐอเมริกา สื่อตะวันตกได้สร้างภาพแทนชาวเอเชียอเมริกันเป็นกลุ่มคนที่เรียนเก่งและมีลักษณะไม่สู้คน การแปรรูปวัฒนธรรมในลักษณะเหมารวม (Stereotype) และการขาดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งผ่านวัฒนธรรมสมัยนิยม (Pop culture) ส่งผลให้ผู้ชายอเมริกันเชื้อสายเอเชียจึงต้องเผชิญกับการถูกมองว่าพวกเขาอ่อนแอ ตัวลึกลับคล้ายกับลักษณะของความเป็นหญิง การแสดงไทโกะจึงเป็นเครื่องมือของชาวเอเชียอเมริกันรุ่นใหม่ที่น่าเสนอความเข้มแข็งผ่านอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

บทที่ 7 ของหนังสือกล่าวถึงเรื่องการที่ไทโกะถูกนำมาใช้เป็นสินค้าภายใต้ระบอบทุนนิยม ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างการนำไทโกะมาใช้ในเชิงพาณิชย์ แต่ไปลดทอนปฏิบัติการทางวัฒนธรรมและการสร้างความหลงใหลในวัฒนธรรมไทโกะ จากนั้นระบอบทุนนิยมเปลี่ยนความหลงใหลเป็นสินค้า ซึ่งชวนให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงสัดส่วนที่เหมาะสมในการนำอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

มาแสวงหาผลกำไรผ่านกระบวนการทุนนิยมที่ซับซ้อนขึ้น สุดท้ายแล้ววัฒนธรรมดั้งเดิมไม่อาจต้านทานกระแสโลกาภิวัตน์ได้ตลอดไป ไทโกะก้าวข้ามวัฒนธรรมเฉพาะในประเทศญี่ปุ่นกลายเป็นวัฒนธรรมร่วมของชุมชนที่มีเขตแดนติดกับมหาสมุทรแปซิฟิก (Pacific rim) อย่างไรก็ตามเจ้าของวัฒนธรรมต้องมีสติและมีความคิดเชิงวิพากษ์อยู่เสมอ ในบางครั้งการหยิบเอาอัตลักษณ์ของผู้อื่นไปสร้างภาพจำที่ผิดเพี้ยนก็สามารถสร้างความเสียหายมหาศาลต่อชุมชนดั้งเดิมได้ เว้นแต่เราจะสร้างความตระหนักรู้ให้สังคมผ่านการสนทนาว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้

Louder and Faster ได้พาผู้ปริทัศน์เข้าไปสำรวจประเด็นว่าด้วยความซับซ้อนของอัตลักษณ์และภูมิทัศน์ทางสังคมและการเมืองของชาวเอเชียอเมริกัน ประเด็นที่โดดเด่นของหนังสือเล่มนี้คือการนำเสนอวิถีและศิลปะของไทโกะที่มากกว่าแค่การพิจารณาในฐานะวัฒนธรรมทางวัตถุ (Material culture) แต่ยังพูดถึงวัฒนธรรมการแสดงทั้งองค์ภาพโดยมีกลองไทโกะทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมร้อยความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในสังคม หนังสือเล่มนี้ได้นำเสนอในแง่มุมใหม่ที่ว่าด้วยอิทธิพลของวัตถุที่มีต่อเนื้อตัวร่างกายของมนุษย์ ผู้เขียนเห็นว่าหนังสือได้นำเสนอเกี่ยวกับวงจรความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและสิ่งของ วัตถุอย่างกลองไทโกะถูกประกอบสร้างขึ้นเพื่อเหตุผลทางด้านวัฒนธรรม วัตถุเหล่านี้เปลี่ยนสถานะและถูกให้ความหมายใหม่จากผู้ที่เข้ามาปฏิบัติสัมพันธ์อยู่เสมอ ประเด็นถัดมาคือการกล่าวถึงการต่อสู้ของวัฒนธรรมพลัดถิ่นและวัฒนธรรมในประเทศต้นกำเนิด ประเด็นนี้ไม่ได้ถูกพูดถึงโดยตรงแต่หนังสือได้นำเสนอออกมาผ่านการต่อสู้เชิงอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมพลัดถิ่นที่ต้องต่อสู้กับภาพจำจากสื่อของชาวตะวันตกในดินแดนใหม่ แต่ยังคงสายตาของชาวญี่ปุ่นที่ตีกลองไทโกะจ้องมองและคอยตรวจสอบถึงความจริงแท้แน่นอนของวัฒนธรรมอยู่เสมอ ประเด็นสุดท้ายที่สอดแทรกอยู่ตลอดทั้งเล่มคืออำนาจและการเมือง ไทโกะถูกนำมาใช้ในฐานะภาพแทนของคนเอเชียอเมริกัน ทั้งจากการผลิตสื่อจากชาวตะวันตกหรือชาวเอเชียอเมริกันก็ตาม การแสดงไทโกะ

จึงไม่ใช่เพียงแค่การแสดงเชิงอัตลักษณ์อย่างสันติแต่ยังเป็นการแย่งชิงและการให้ความหมายทางพื้นที่ระหว่างคนอเมริกันเชื้อสายเอเชียและชาวตะวันตกอีกด้วย

จุดสังเกตของผู้ปริทัศน์ต่อหนังสือเล่มนี้คือพลวัตที่เปลี่ยนแปลงไปของการตีกลองไทโกะและการเต้นบงโอดริว่ายังคงสามารถชวนให้คนเอเชียอเมริกันยุคใหม่เกิดสำนึกต่ออัตลักษณ์และรากเหง้าของความเป็นชาวเอเชียได้ดังที่ไทโกะเคยเป็นสะพานเชื่อมต่อผู้คนที่อยู่พหุมาจนถึงรุ่นที่สาม (Sansei) ปัจจุบันนี้ชาวเอเชียอเมริกันนั้นก้าวเข้าสู่ประชากรรุ่นที่ห้าหรือโกเซอิ (Gosei) แล้ว พวกเขามีสำนึกทางวัฒนธรรมที่แตกต่างออกไปจากกลุ่มบรรพบุรุษ แม้ว่าจะมีเชื้อสายเอเชียแต่พวกเขานั้นเกิดและเติบโตขึ้นมาในสังคมของชาวตะวันตกอย่างเต็มตัว ความเป็นตะวันตกนั้นอยู่ในทุกมิติในการใช้ชีวิตของกลุ่มคนรุ่นนี้ไม่ว่าจะเป็นค่านิยม ทักษะคิดหรือแม้แต่ความเชื่อ

หนังสือเล่มนี้มีจุดเด่นเรื่องกระบวนการศึกษาเชิงชาติพันธุ์นิพนธ์ (Ethnography) ผู้เขียนถ่ายทอดเรื่องราวที่เกิดขึ้นผ่านประสบการณ์การเล่นไทโกะกว่า 10 ปี ทำให้เห็นถึงมีพลวัตที่เปลี่ยนแปลงไปของวัฒนธรรมไทโกะ การสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมที่เกิดขึ้นขณะออกสนามยังช่วยให้ผู้เขียนรับรู้มุมมองในฐานะคนในควบคู่ไปกับการสังเกตปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เล่นไทโกะกับผู้ชมซึ่งเป็นคนนอก หนังสือเล่มนี้สามารถบอกเล่าเรื่องราวเชิงชาติพันธุ์นิพนธ์ไปพร้อมกับการสร้างบทสนทนาเชิงวิชาการ อย่างไรก็ตามประเด็นศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดสตรีนิยมหลังอาณานิคมและแนวคิดความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เกิดขึ้นในเล่ม ถูกผู้เขียนใช้กลวิธีบอกเล่าผ่านประสบการณ์ของตนเอง (Storytelling) ส่งผลให้ผู้ที่ต้องการศึกษาประเด็นทฤษฎีเชิงวิพากษ์อย่างเข้มข้นไม่สามารถแยกขาดได้ว่าเมื่อไหร่ที่หนังสือกำลังเข้าไปมีส่วนร่วมกับทฤษฎีทางสังคมศาสตร์

Louder and Faster เป็นหนังสือเชิงชาติพันธุ์นิพนธ์ที่ได้รับรางวัล Alan Merriam Prize ประจำปีค.ศ. 2020 ซึ่งถือเป็นรางวัลทรงเกียรติที่สุดสำหรับผลงานของนักมานุษยวัฒนธรรมวิทยาที่มีผลงานโดดเด่น หนังสือเล่มนี้ยังมีคุณูปการต่อวงการสังคมศาสตร์ ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับประเด็นวัฒนธรรมทางวัตถุ (Material culture) ในการนำเสนอมุมมองและความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจของคนต่อสิ่งของ รวมไปถึงผู้ที่สนใจงานด้านการแสดงศึกษา (Performance studies) และแนวคิดสตรีนิยมหลังอาณานิคม สำหรับผู้ที่มีความสนใจในด้านดนตรีหนังสือเล่มนี้จะช่วยเปิดมุมมองใหม่ๆ เกี่ยวกับการเล่นดนตรีที่ไม่จำเป็นต้องแยกขาดกับบริบททางสังคมวัฒนธรรม สำหรับผู้ไม่มีความสนใจในทางสังคมศาสตร์โดยตรงสามารถนำหนังสือเล่มนี้มาศึกษาศิลปะในการเก็บข้อมูลภาคสนาม รวมไปถึงการบรรยายที่ทำให้รู้สึกเหมือนได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สำหรับผู้ที่มีความสนใจอยากจะหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน สามารถดาวน์โหลดฟรีได้ผ่านทางเว็บไซต์ <https://www.ucpress.edu/books/louder-and-faster/paper>